

Aktier		
nominellt värde, mk		
	31.12.1982	31.12.1983
Industriaktier	108 084 170,—	108 484 170,—
Aktier i specialkreditinstitut	41 047 500,—	40 276 500,—
Bostadsaktier	1 298 995,—	1 294 965,—
Fastighetsaktier	1 675 800,—	2 349 760,—
Övriga aktier	12 041 918,—	12 510 445,—
Summa	164 148 383,—	164 915 840,—
SITRAs grundkapital	400 000 000,—	400 000 000,—

Finlands Banks resultaträkning för räkenskapsåret och närmast föregående år framgår nedan:

Resultaträkning		
mk		
	1.1.—31.12.1982	1.1.—31.12.1983
<i>Ränteintäkter</i>		
Räntor på inhemska fordringar	671 585 089,27	930 715 814,12
Räntor på utländska fordringar	458 203 556,52	476 133 834,79
Räntor på inhemska masskuldebrev	123 697 119,38	185 243 767,83
Räntor på utländska masskuldebrev	88 622 664,10	27 561 362,80
Summa	1 342 108 429,27	1 619 654 779,54
<i>Räntekostnader</i>		
Räntor på inhemska skulder	573 459 818,30	630 347 800,66
Räntor på och reserveringsprovisioner för utländska skulder	214 467 582,28	253 798 354,38
Summa	787 927 400,58	884 146 155,04
Räntebidrag	554 181 028,69	735 508 624,50
<i>Övriga intäkter</i>		
Provisioner	1 830 785,80	1 528 742,41
Kursdifferenser	1 265 600 355,72	572 133 130,43
Övriga intäkter	72 632 834,72	59 130 445,85
Summa	1 340 063 976,24	632 792 318,69
<i>Övriga kostnader</i>		
Löner	72 813 845,99	82 578 851,86
Sociala kostnader	27 691 826,70	31 857 758,47
Sedeltillverkningar	36 344 080,98	36 026 422,42
Avskrivningar	55 111 529,05	35 167 792,39
Övriga kostnader	35 132 740,19	37 027 593,52
Summa	227 094 022,91	222 658 418,66
Överföring till värderegleringsräkningar	1 000 000 000,—	600 000 000,—
Räkenskapsårets vinst	667 150 982,02	545 642 524,53

Värdet av bankens fastigheter, inventarier och aktier har i enlighet med reglementet inte aktiverats i balansräkningen, utan har i resultaträkningen helt avskrivits i takt med att det uppstått kostnader för dem. Finlands Bank äger bankfastigheter i Helsingfors och de städer där bankens avdelningskontor är belägna. I Vanda stad är den industrifastighet där Finlands Banks sedeltryckeri finns i bankens ägo. Finlands Bank innehar även aktiemajoriteten i Mortgage Bank of Finland Ltd och Tervakoski Oy. Om dessa och sedeltryckeriet publiceras separata verksamhetsberättelser. Dessutom är banken delägare i bl.a. Industrialiseringsfonden, Sponsor Oy och en del industriföretag. Också Fonden för Finlands självständighets jubileumsår 1967 (SITRA) ägs av Finlands Bank. Det nominella värdet av bankens aktieinnehav och SITRAs grundkapital vid utgången av 1982 och 1983 framgår enligt huvudgrupper av sammanställningen på sidan 18.

Bankens eget kapital exkl. räkenskapsårets vinst uppgick enligt bokslutet till 4 365 Mmk, vilket var 333 Mmk mera än vid slutet av 1982. Av balansomslutningen representerade det egna kapitalet 14,6 %.

Totalbeloppet av de garantier banken beviljat var vid slutet av året 492 Mmk eller 37 Mmk mindre än ett år tidigare. Terminsfordringarna, samtliga i rubel, utgjorde vid årsslutet 2 538 Mmk, vilken var 4 852 Mmk mindre än vid slutet av 1982. Minskningen förklarades av att Finlands Bank den 27 maj upphörde att notera terminskurser för rubeln.

Resultaträkningen

Enligt resultaträkningen steg bankens ränteintäkter med 278 Mmk till 1 620 Mmk. Till uppgången bidrog höjningen av Finlands Banks

grundränta och dagsränta och den i genomsnitt högre centralbanksfinansieringen än året innan. Av ränteintäkterna ökade räntorna på inhemska fordringar med 259 Mmk, på inhemska masskuldebrev med 62 Mmk och på utländska fordringar med 18 Mmk. Räntorna på utländska masskuldebrev minskade med 61 Mmk.

Finlands Banks räntekostnader växte med 96 Mmk till 884 Mmk. Räntorna på inhemska skulder gick upp med 57 Mmk, vilket utöver stegringen i räntenivån kunde tillskrivas ökningen av kassareservdepositionerna. Räntorna på och reserveringsprovisionerna för utländska skulder ökade med 39 Mmk.

Räntebidraget, dvs. skillnaden mellan ränteintäkter och räntekostnader, steg med 182 Mmk till 736 Mmk.

Övriga intäkter reducerades med 707 Mmk till 633 Mmk, vilket till största delen orsakades av att kursdifferenserna blev 693 Mmk mindre än året förut. Övriga kostnader sjönk med 4 Mmk till 223 Mmk. Lönerna och de sociala kostnaderna växte med 14 Mmk och de ospecificerade kostnaderna med 2 Mmk. Avskrivningarna var 20 Mmk mindre än ett år tidigare. Till värderegleringsräkningarna överfördes 600 Mmk av bankens intäkter för att utjämna kursfluktuationernas inverkan på resultatet och säkra realvärdet av det egna kapitalet.

Finlands Banks vinst för räkenskapsåret var 545 642 524,53 mk. I den ingående balansen för 1984 har hälften av vinsten eller 272 821 262,27 mk överförts till reservfonden. Den andra hälften har förts till kontot för odisponerade vinstmedel och om dess användning beslutar riksdagen.

Bankfullmäktige föreslår att

beloppet, dvs. 272 821 262,26 mk, överförs till statsverket.

Ärenden handlagda av bankfullmäktige

Revisionen

De revisorer som utsetts vid 1982 års riksdag, kommunalrådet Mikko Kaarna, magister i ekonomiska vetenskaper Markus Aaltonen, organisationssekreterare Erkki Kivimäki, diplomingenjör Pentti Mäki-Hakola och agrolog Håkan Malm, verkställde den 21—25 februari 1983 revisionen av bankens räkenskaper för 1982. I enlighet med revisorernas utlåtande beviljade bankfullmäktige direktionen ansvarsfrihet för bankens förvaltning under 1982.

Ändring av stadgandena om tidpunkten för revisionen

I en skrivelse av den 22 mars framhöll direktionen bl.a. att det i § 1 i instruktionen för Finlands Banks revisorer stadgades att revisionen skulle inledas första helgfria måndag efter den 15 februari året efter räkenskapsåret. Stadgandet om att revisionen skulle inledas vid denna tidpunkt hade både för Finlands Bank och revisorerna själva med tiden visat sig vara besvärligt att följa i praktiken. Det var svårt att inom denna snäva tidtabell färdigställa det material som skulle föreläggas revisorerna. Dessutom var tidpunkten olämplig på grund av att de på arbetsmarknaden verksamma i allmänhet just då hade s.k. vintersemester, och detta hade ytterligare bidragit till svårigheterna att verkställa revision. Några särskilda skäl till att en fast tidpunkt överhuvudtaget föreskrivits kunde inte heller anföras. Det väsentliga var givetvis att revisionen skedde i god tid första halvåret av räkenskapsåret. Direktionen ansåg det vara skäl att ändra instruktionen för Finlands Banks revisorer så att revisionen årligen skulle avslutas före utgången av mars månad efter räkenskapsåret men inledas vid en fritt vald tidpunkt, som var anpassad så att materialet

hunnit färdigställas och att den var lämplig för revisorerna. Efter ändringen skulle stadgandena i instruktionen motsvara de principer som i allmänhet följs på annat håll, t.ex. vid statens revision.

I enlighet härmed anmodade direktionen bankfullmäktige att föreslå riksdagens bankutskott att vidta åtgärder för att ändra § 1 i instruktionen för Finlands Banks revisorer på ovan nämnt sätt.

Vid sitt möte den 24 mars beslöt bankfullmäktige göra en sådan framställning hos bankutskottet som direktionen åsyftade.

Med anledning av bankutskottets åtgärder beslöt riksdagen den 10 november 1983 att ge moment 1 i § 1 av instruktionen för Finlands Banks revisorer av den 26 februari 1926, sådant det lyder genom riksdagens beslut av den 28 april 1972 (601/72), följande ändrade lydelse.

1 §

Revisionen skall verkställas årligen före utgången av mars månad efter räkenskapsåret. Revisorerna har likväl rätt att redan under räkenskapsåret granska bankens räkenskaper och förvaltning.

I enlighet med riksdagens beslut har ändringen publicerats i Finlands författningssamling under nummer 933/83.

Granskningen av lånerörelsen och valutahandeln

Bankfullmäktige har under verksamhetsåret i enlighet med sin instruktion granskat bankens lånerörelse och övriga placeringar samt valutahandeln vid följande tidpunkter: den 27 januari, den 24 mars, den 10 maj, den 17 augusti, den 18 oktober och den 14 december.

Inventeringen och inspektionen av avdelningskontoren

a) I huvudkontoret

Bankfullmäktige har i enlighet med § 6 i sin instruktion verkställt inventering av huvudkontorets kassor, kassavalv, lånehandlingar, säkerheter, panter och depositioner. Inventeringen gav inte anledning till anmärkning.

b) I avdelningskontoren

Bankfullmäktige har övervakat att avdelningskontorens handkassor och kassavalv en gång i månaden och växlar, skuldesedlar och panter minst tre gånger under året har inventerats av kontorens kontrollanter.

Vid samtliga avdelningskontor har verkställts inspektion enligt § 2 i bankens instruktion.

Längmanska fonderna

Bankfullmäktige har godkänt räkenskaperna för 1982 för Längmanska fonderna och tillställt riksdagens bankutskott kopior av räkenskaperna.

Vid sitt möte den 10 maj godkände bankfullmäktige redovisningarna för de understöd som 1980 utdelats ur E. J. Längmans fond B i enlighet med föreskrifter framställda av riksdagen den 6 maj 1969.

Bankfullmäktige beslöt vid sitt möte den 24 maj att de understöd på 79 950 mk som under verksamhetsåret fick utdelas ur E. J. Längmans fond B och som enligt ovan nämnda föreskrifter redan varit anslagna skulle fördelas bland de sökande i enlighet med ordinarie bankfullmäktiges förslag.

Bankfullmäktige hade i olika sammanhang och likaså riksdagens bankutskott i sitt betänkande om Finlands Banks förvaltning och tillstånd av 1977 föreslagit att Finlands Bank skulle utreda möjligheterna att antingen överföra skötseln av de Längmanska fonderna till ett lämpligt verk eller institut eller att förenkla förvaltningen av dem. I en skrivelse till bankfullmäktige av den 23 februari meddelade direktionen att utredningsarbetet i Finlands Bank gett vid handen att det inte var skäl att överföra skötseln av fonderna på en ny organisation som bildades enkom för detta ändamål, utan att fonderna och skötseln av dem borde överföras till ett redan verksamt samfund som genom sina erfarenheter av organisationens förvaltning och utdelning av bidrag hade god beredskap att förverkliga testamentatorns ursprungliga vilja och resurser att följa gällande utdelningsprinciper utan större för-

ändringar. Vid förhandlingar med Finska kulturfonden förklarade sig denna vara beredd att överta skötseln av Längmanska fonderna, förutsatt att fonden gavs möjlighet att i vissa avseenden modernisera och rationalisera fondernas förvaltning. Finska kulturfondens avsikt var att överföra skötseln av Längmanska fondernas "cancerfond" på Cancerföreningen i Finland och att fördela samtliga medel i "kommunala fonden" mellan de behöriga kommunerna i Norra Finland. Med direktionens skrivelse följde ett detaljerat förslag om fondernas skötsel i framtiden. Dessutom framhöll direktionen att, eftersom Finlands Bank hade skött Längmanska fonderna på uppdrag av riksdagen, kunde banken inte uppträda som avtalspart till Finska kulturfonden, utan att beslutet att eventuellt överföra fonderna borde hänskjutas till riksdagen. Med hänvisning till allt det ovan anförda anmodade direktionen bankfullmäktige att föreslå för riksdagen att denna måtte besluta att skötseln av Längmanska fonderna skulle överföras på Finska kulturfonden och att dessa skulle förvaltas enligt de föreskrifter och på de villkor som bilagts direktionens skrivelse.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 24 februari.

Sedan den nya riksdagen, som valts vid 1983 års riksdagsval, hade konstituerat sig, tillställde bankfullmäktige riksdagens bankutskott en skrivelse, i vilken bankutskottet anmodades skrida till åtgärder för att överföra skötseln av Längmanska fonderna på Finska kulturfonden på ovan föreslaget sätt.

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 21 december meddelade bankutskottet att man behandlat bankfullmäktiges förslag att överföra skötseln av Längmanska fonderna från Finlands Bank och riksdagen till Finska kulturfonden. Under ärendets behandling hade riksdagens generalsekreterare Erkki Ketola avgett ett sakkunnigutlåtande, på basis av vilket bankutskottet hade funnit det vara ändamålsenligt att underställa den föreslagna reformen lagstiftningsförfarande. Med anledning härav föreslog bankutskottet, som ansåg att det mest ändamålsenliga alternativet att förvalta Längmanska fonderna var att överföra skötseln av dem från Finlands Bank och riksdagen till Finska kulturfonden på ovan nämnt sätt, att bankfullmäktige skulle vidta åtgärder så att regeringen måtte avlåta en proposition i ärendet till riksdagen.

*Fonden för Finlands självständighets
jubileumsår 1967 (SITRA)*

Bankfullmäktige har godkänt 1982 års räkenskaper för SITRA och tillställt riksdagens bankutskott kopior av verksamhetsberättelsen, inventariet och balanserna.

Höjning av räntorna

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 15 juni framhöll direktionen att det tills vidare var svårt att förutse den internationella konjunkturvägens styrka och längd. Totalproduktionens tillväxt var alltså långsam i Finland men väntades bli något snabbare mot slutet av året. Det var troligt att uppsvinget som helhet skulle bli svagare i Finland än normalt var att vänta framför allt på grund av nedgången i östexporten. Arbetslösheten beräknades förbli hög men börja vika 1984. Inflationstakten hade i Finland efter devalveringarna hösten 1982 och de inkomstpolitiska överenskommelserna klart accelererat, samtidigt som den internationella inflationen fortfor att mattas av. Underskottet i bytesbalansen höll på att krympa och den interna balansen väntades inte bli ett problem de närmaste åren.

Under dessa förhållanden hade det varit nödvändigt att hålla Finlands Banks marginalränta på en anmärkningsvärt hög nivå i förhållande till Finlands Banks grundränta. Marginalräntan hade de närmast föregående månaderna uppgått till 15 % och låg därmed rätt nära räntan på de s.k. marknadspengar. Detta orsakade betydande spänningar mellan den reglerade och den fria marknaden och inverkar menligt på allokeringen av finansieringsresurserna, trots att bankerna sedan början av maj haft tillstånd att delvis överföra sina räntekostnader för marknadspengar på sina utlåningsräntor.

Utvecklingen under de senaste åren liksom prognoserna pekade på att världsekonomin tillväxt varaktigt hade mattats av. Under sådana förhållanden krävde tryggheten av en tillfredsställande sysselsättning i Finland dels att priskonkurrenskraften bibehölls, dels att den ekonomiska politiken främjade sysselsättningen och ökade investeringarnas effektivitet. En väsentlig om också inte en tillräcklig förutsättning för en sådan ekonomisk politik vore att en klart positiv realräntnivå nåddes. Detta hade också betonats i direktionens skrivelse på grundval av vilken räntorna vid början av juni 1982 hade sänkts med 0.75 procentenheter.

Den stegrade inflationstakten syntes leda till att inte bara depositionsräntorna utan också Finlands Banks grundränta och en stor del av bankernas utlåningsräntor skulle komma att ligga under inflationsnivån. Detta kunde inte godkännas varken med hänsyn till de ovan nämnda strukturpolitiska målen eller en rättvis behandling av deponenter och kredittagare. En räntehöjning skulle på kort sikt öka kostnadstrycket i viss mån. I den gällande ekonomiska situationen med lågt tryck på efterfrågan och stigande produktionstillväxt kunde emellertid de inflatoriska effekterna av en räntehöjning antas bli mindre än i genomsnitt.

Direktionen föreslog i denna situation en allmän räntehöjning med 1 procentenhet räknat från den 1 juli 1983. Om inflationen eller inflationsförväntningarna inte kunde dämpas, skulle en ytterligare höjning av räntenivån tas under övervägande. Å andra sidan kunde räntenivån sänkas ånyo ifall inflationen tydligt bromsades upp.

Bankerna förutsattes höja sina räntor med i medeltal 1 procentenhet vid början av juli. Bankernas högsta utlåningsränta, som för tillfället var 13 %, skulle på motsvarande sätt stiga till 14 %.

I enlighet härmed föreslog direktionen för bankfullmäktige att Finlands Banks grundränta skulle höjas från 8.5 till 9.5 % per år och räntegränserna för bankens inhemska krediter fastställas till grundräntan ± 2.5 procentenheter. Beslutet skulle enligt förslaget träda i kraft den 1 juli 1983.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 15 juni.

Räntan på kapitalimportdepositioner

Direktionen tillsände bankfullmäktige den 8 december en skrivelse av följande lydelse:

”Systemet med kapitalimportdepositioner används för att eliminera den lättande effekt som den långfristiga utländska upplåningen har på penningmarknaden. I år har systemet tillämpats också i samband med företagets aktieemissioner i utlandet, varigenom kapitalimportdepositionerna har utjämnat likviditetseffekterna av denna form av kapitalimport.

Bankfullmäktige har genom ett beslut av den 5 juni 1979 berättigat Finlands Bank att tills vidare på kapitalimportdepositionerna erlagga en ränta som är högst den som banken får för

motsvarande utländska depositioner, eller om denna understiger deponentens ränta på sin långfristiga kredit, högst en lika stor ränta som den nominella räntan på krediten.

I vissa fall, framför allt i samband med företagets aktieemissioner i utlandet, erhåller kapitalimportören en del av de medel som inflyter från utlandet i finska mark. I sådana fall borde systemet med kapitalimportdepositioner också tillämpas på kapitalimport i mark.”

I enlighet med ovanstående föreslog direktionen att bankfullmäktige skulle berättiga Finlands Bank att erlagga ränta också på depositioner som gjorts i samband med annan kapitalimport än import av lånekapital och erlagga en ränta som motsvarade gängse euroränta för mark också på kapitalimportdepositioner som gjorts i mark.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 14 december.

Införande av ett depositionskonto i stället för statens depositionsbevis och räntan på kontot

I en skrivelse till bankfullmäktige av den 11 oktober framhöll direktionen att Finlands Bank och staten länge reglerat likviditetseffekterna av statens kassahushållning genom att staten placerat en del av sina kassamedel som direkta depositioner i Finlands Bank. Depositionerna var tidsbundna och för dem emitterades på innehavaren utställda depositionsbevis. Depositionstiden varierade mellan 7 dagar och 12 månader. Största delen av de återstående kassamedlen placerades som dagsdepositioner via Postbanken.

Räntan på depositionerna hade tidigare bestämts beroende på deras löptid. Sedan början av 1983 hade räntan varit oberoende av löptiden, och för tillfället var den 1.5 procentenhet lägre än grundräntan eller 8 % på samtliga depositioner. Bankfullmäktige hade beviljat Finlands Bank tillstånd att erlagga ränta på depositionsbevis 1970 och därefter förlängt tillståndet, senast 1979. Det tillstånd som gällde var i kraft till slutet av 1983.

Eftersom räntan var lika stor på samtliga depositioner, fanns det inte längre skäl att utfärda särskilda bevis. Därför förordade direktionen en sådan förenkling av depositionsmetoden som innebar att Finlands Bank skulle slopa depositionsbevisen och ersätta dem med statens depositionskonto. De medel som deponerades på kontot föreslogs i likhet med dagsdepositionerna förfalla följande bankdag.

Övergången till depositionskontot förutsatte att bankfullmäktige skulle berättiga Finlands Bank att erlagga ränta på de medel som fanns på kontot. Den högsta räntan på depositionskontot föreslogs vara lika stor som den högsta ränta som för tillfället gällde för depositionsbevis. Att hålla en del av statens kassamedel utanför dagsmarknaden hade ur penningpolitisk synpunkt visat sig vara ändamålsenligt, och ett sådant system skulle tydligen behövas också i framtiden. Det föreföll därför motiverat att bevilja Finlands Bank räntebetalningstillståndet tills vidare. Samtidigt föreslog direktionen att Finlands Banks rätt att erlagga ränta på depositionsbevis skulle få löpa ut vid utgången av 1983.

På basis av ovanstående föreslog direktionen att bankfullmäktige skulle berättiga Finlands Bank att tills vidare på medel deponerade på statens depositionskonto erlagga en ränta enligt direktionens prövning, dock högst 0.5 procentenhet lägre än grundräntan.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 18 oktober.

Villkoren för bankernas checkräkning

I en skrivelse av den 12 december till bankfullmäktige meddelade direktionen att en förenkling av systemet med bankernas centralbanksfinansiering planerades så, att bankernas checkräkningskreditkvoter skulle slopas vid början av 1984. Bankerna skulle således inte längre ha rätt att fortgående under en månad utnyttja checkräkningskredit till grundränta.

För att kunna sköta de dagliga fluktuationerna i sin likviditet skulle bankerna dock ha möjlighet att under månadens lopp tillfälligt överskrida sin checkräkning. Överskridningen måste emellertid samma månad ”kvittas” med ett lika stort tillgodohavande. Systemet förutsatte att någon ränta inte debiterades på de tillfälliga överskridningarna, då motsvarande tillgodohavanden också vore räntefria.

Av denna anledning föreslog direktionen att bankfullmäktige skulle besluta att för debetsaldo på en banks checkräkning inte skulle debiteras någon ränta förutsatt att debet- och creditsaldona på checkräkningen i medeltal per kalendermånad inte uppvisade minus för kontohavaren.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 14 december.

Ändring av § 2 i myntlagen och av statsrådets beslut om markens externa värde

Den 18 oktober tillställde direktionen bankfullmäktige en skrivelse av följande lydelse:

”Enligt § 2 i myntlagen av den 30 mars 1962, sådan den lyder i lag av den 28 oktober 1977, anges den finska markens externa värde med ett indextal som visar den genomsnittliga förändringen i de valutors kurser som är viktiga för Finlands utrikeshandel.

Även om valutaindexet fungerat väl under de senaste sex åren, har det förekommit en del problem av närmast indexteknisk natur. Det är betecknande för ekonomiska index i allmänhet att de fortlöpande måste utvecklas tekniskt och revideras.

Största delen av de nödvändiga indextekniska justeringarna kan göras genom att ändra de beräkningsgrunder för valutaindexet som fastställts genom statsrådets beslut. Meningen är att övergå till den Törnqvists indexformel och införa 1982 som basår för valutaindexet. För att som ett led i den tekniska revideringen av indexet korrigera den verkan som sovjetrubeln till följd av indexautomatiken har i valutaindexet krävs emellertid en lagändring.

Förändringarna i rubelns internationella värde, som bestäms på annat sätt än värdet för de andra valutorna i indexet, dvs. oberoende av marknadskrafterna, påverkas genom indexautomatiken de övriga valutornas markkurser i valutaindexet. Härigenom har fluktuationerna i de konvertibla valutornas kurser ökat i Finland.

Med anledning härav föreslår direktionen att man i valutaindexet skulle beakta endast de genomsnittliga förändringarna i de konvertibla valutors kurser som är viktiga för Finlands utrikeshandel. Med konvertibla valutor avses här valutor som enligt valutabestämmelserna utan hinder kan växlas till US-dollar.

Meningen är att Finlands Bank också i fortsättningen noterar valutornas dagliga markkurser självständigt och att valutaindexet håller sig inom gränserna för det fastställda variationsområdet. Markkurserna för de konvertibla valutorna har i allmänhet bestämts enligt noteringarna på den internationella valutamarknaden. Markkursen för den bundna valuta som är viktig för Finlands utrikeshandel, dvs. rubeln, har i regel fastställts på grundval av Sovjetunionens Statsbanks dollarnoteringar, men Finlands Bank har vid behov noterat markkursen för rubeln på annat sätt. Meningen är att också framdeles

notera rubeln på samma sätt som tidigare, men av särskilda skäl bör en t.o.m. betydligt annorlunda praxis kunna tillämpas.

Omfördelningen av valutaindex på en bas av konvertibla valutor och den senare aktuella revideringen av formeln för beräkning av valutaindex och basåret för index genom beslut av statsrådet innebär inte att valutornas markkurser ändras.”

I enlighet härmed föreslog direktionen att bankfullmäktige skulle göra en framställning hos statsrådet om ändring av moment 1 i § 2 av myntlagen, sådant det lyder i lag av den 28 oktober 1977 (759/77), på sätt som anförts i skrivelsen.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag i oförändrad form vid sitt möte samma dag, dvs. den 18 oktober.

Lagen om ändring av § 2 i myntlagen gavs den 16 december (959/83). Genom ändringen har moment 1 i § 2 av myntlagen fått följande lydelse:

2 §

Markens externa värde anges med ett valutaindextal, vilket utvisar den genomsnittliga förändringen i de konvertibla valutors kurser som är viktiga för Finlands utrikeshandel.

Lagen trädde i kraft den 1 januari 1984.

Vid bankfullmäktiges möte den 14 december föredrogs direktionens skrivelse av samma datum med förslag om ändring av metoden att beräkna valutaindex och av gränserna för valutaindexets variationsområde. I skrivelsen framhöll direktionen bl.a.:

”Valutaindexet togs officiellt i bruk den 1 november 1977 efter en ändring av § 2 i myntlagen. Även om indexsystemet allmänt sett fungerat väl, har det med tiden uppstått en del principiella och indextekniska problem.

Förändringarna i rubelns kurs, som bestäms oberoende av marknadskrafterna, har i valutaindexet tidtals inverkat menligt på utvecklingen av de konvertibla valutornas markkurser. Den 7 december godkände riksdagen lagen om ändring av § 2 i myntlagen, varigenom rubeln uteslöts ur valutaindexet och endast förändringarna i de konvertibla valutors kurser som är viktiga för Finlands utrikeshandel medtogs vid beräkningen av index.

bilitet och som under vart och ett av de tre närmast föregående kalenderåren representerat minst en procent av det sammanlagda värdet av Finlands varuimport och -export.

2 §

Indextalet för beräkningstidpunkten beräknas genom att jämförelseårets indextal multipliceras med den genomsnittliga förändringen i valutakurserna. Valutakursernas genomsnittliga förändring beräknas som det vägdade geometriska medeltalet av relationstalen mellan valutornas kurser vid beräkningstidpunkten och den genomsnittliga kursen för jämförelseåret. Vikterna beräknas som aritmetiska medeltal av de utrikeshandelsandelar som avses i 1 § för jämförelseåret och de fyra närmast föregående kvartal för vilka officiella statistiska uppgifter om utrikeshandeln har publicerats.

3 §

Valutaindexets basperiod är 1982, vars indextal betecknas med talet ett-hundra. Jämförelseår är det kalenderår som ligger två år före den tidpunkt för vilken valutaindexet skall beräknas. För 1983 är jämförelseåret dock 1982.

4 §

Den övre gränsen för valutaindexet variationsområde är 106.0 och den nedre 101.3.

Beslutet trädde i kraft den 1 januari 1984.

Ändringar i valutabestämmelserna

Vid ett möte den 22 november föredrogs för bankfullmäktige direktionens skrivelse av den 18 november, vilken gällde ändring av valutabestämmelserna om maximibeloppet och användningsändamålen för resevaluta och förbudet mot utförelse och införelse av sedlar i högre valör än 100 mark. Direktionen föreslog att bankfullmäktige skulle göra en framställning hos statsrådet om ändring av statsrådets beslut om verkställighet av valutalagen till dessa delar. Bankfullmäktige

1 §

Valutaindex beräknas på grundvalen av de länders valutor, som har konverti-

godkände direktionens förslag vid mötet den 22 november.

Statsrådet fattade den 8 december ett beslut (924/83) i enlighet med bankfullmäktiges framställning och upphävde § 2 a i sitt beslut av den 29 december 1972 om verkställighet av valutalagen, sådan den lyder i beslut av den 21 februari 1979 (197/79), samt ändrade mom. 2 och 3 i § 2 och mellanrubriken före § 2 av beslutet, sådana de lyder i ovan nämnda beslut av den 21 februari 1979, som följer:

*Utförelse av betalningsmedel,
värdepapper och fordringsbevis*

2 §

I Finland bosatt person som avreser från landet får medföra i finska mark utställda och andra betalningsmedel till ett värde av sammanlagt högst 10 000 mark för att användas för betalning av sedvanliga utgifter som ansluter sig till resan och av varor som inköps i ickekommersiellt syfte för att införas till Finland.

I utlandet bosatt person som avreser från landet får medföra i finska mark utställda och andra betalningsmedel till ett värde av sammanlagt högst 10 000 mark. Utan hinder av denna bestämmelse får han dock medföra det belopp betalningsmedel, som han på ett av tullmyndighet godkänt sätt styrker sig ha infört till landet.

Beslutet trädde i kraft den 1 januari 1984.

Befattningshavarnas avlöning

Den 16 mars 1983 ingicks statens tjänstekollektivavtal för perioden 1.3.1983—29.2.1984.

Bankfullmäktige fastställde vid sitt möte den 24 mars PES-avtalet för perioden 1.3.1983—29.2.1984, vilket direktionens representanter hade undertecknat tillsammans med Finlands Banks personalorganisationer den 23 mars. Avtalet baserade sig på statens tjänstekollektivavtal till de delar som gällde avlöning och vissa anställningsvillkor.

Enligt avtalet skulle lönerna justeras på följande sätt:

- 1.3.1983 enligt de bifogade tabellerna, varvid totaleffekten skulle bli 2.7 % och
- 1.10.1983 2.6 %. De exakta höjningarna i mark skulle framgå av senare tabeller.

Vid ett möte den 15 januari 1981 hade bankfullmäktige fastställt separata lönegrader för högre förmän i Finlands Bank. Då det i samband med höstens lönebeslut gjordes vissa tekniska justeringar i såväl statens lönetabeller som de lönetabeller som förhandlats om med Finlands Banks personalföreningar — en del tabeller sammanslogs och nya lönegrader infördes — fastställde bankfullmäktige vid sitt möte den 20 september motsvarande tekniska justeringar i lönetabellerna för förmännen i Finlands Bank och beslöt att de tidsbestämda höjningarna i de högsta lönegraderna (E21—E25) skulle baseras på ålderstillägg på samma grunder som hos staten.

Ändringar i pensionsstadgan för Finlands Bank

I en skrivelse av den 11 mars till bankfullmäktige framhöll direktionen att vissa ändringar gjorts i lagen om statens pensioner. Eftersom Finlands Banks pensionssystem enligt § 24 i bankens reglemente i tillämpliga delar följer det gällande statliga pensionssystemet, ansåg direktionen det ändamålsenligt att pensionsstadgan för Finlands Bank skulle ändras på motsvarande sätt som lagen om statens pensioner. Arbetslöshetspensionssystemet skulle därmed utsträckas till att omfatta även personer som är födda 1928, och tidpunkterna för utbetalning av arbetslöshetspensioner skulle justeras. Ändringarna gällde dessutom arbetskraftskommissionens och arbetslöshetskassans regressrätt i vissa fall.

Köp av fastigheter

I en skrivelse av den 20 september uppgav direktionen att Finlands Banks kontor i Björneborg verkar i ett c. 70 år gammalt hus vid Valtakatu. Huset är t.ex. med tanke på nutida säkerhetskrav inte lämpligt som bankfastighet och kan inte heller ombyggas för att uppfylla sådana krav, bl.a. för att myndigheterna beslutat att byggnaden skall bevaras i oförändrat skick.

Björneborgs stad, som äger alla övriga fastigheter i kvarteret, hade redan länge visat intresse för Finlands Banks fastighet. Staden hade nu erbjudit banken att köpa en del av stadens tomt nr 1 i

quartier 1 i stadsdel V. Tomtdelen omfattar 1 554 m² med ett exploateringsstal på 1.3, dvs. en byggnadsrätt om 2 020 m² våningsyta, som fördelad på tre våningar skulle motsvara Finlands Banks behov. Tomtdelen gränsar till det nya justitiehuset och omges av Isolinnankatu, Tullinpuominkatu och Kuninkaankatu. Den begärda köpeskillingen var 500 mk/m² våningsyta eller totalt c. 1 miljon mark, vilket måste anses skäligt i jämförelse med landsortsstädernas tomtpriser i genomsnitt.

Direktionen ansåg det ändamålsenligt att Finlands Bank för sitt nybygge skulle inköpa den tomt del som Björneborgs stad erbjudit och överlåta sin nuvarande fastighet till staden. Direktionen föreslog därför att bankfullmäktige skulle berättiga direktionen att för en köpeskillning om 1 miljon mark och på sådana övriga villkor som denna fann lämpliga åt Finlands Bank inköpa ovan avsedda 1 554 m² av tomt nr 1 i kvarter 1 i stadsdel V i Björneborg.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 20 september.

I en skrivelse av den 13 december framhöll direktionen att Finlands Banks kontor i Rovaniemi verkar i en fastighet från 1960, varav största delen hela tiden varit uthyrd till ett företag i hotell- och restaurangbranschen. Fastigheten är onödigt stor och därtill oändamålsenlig för bankens behov. För de uthyrda lokaliteterna hade skälig hyra inte i något skede kunnat erhållas. Då banken i sin fastighetsplanering på lång sikt går in för att avstå från de fastigheter som med avseende på bankens eget bruk är överdimensionerade, hade banken gjort förfrågningar för att finna en ny lämpligare tomt i Rovaniemi. Banken hade erbjudits två tomter vid Valtakatu i stadens centrum med en sammanlagd areal om 2 825 m² och en total byggnadsrätt om likaså 2 825 m² våningsyta. Enligt utlåtande av en arkitekt passade tomterna för bankens nybygge. Den begärda köpeskillingen var 1 400 mk/m² våningsyta, vilket var att betrakta som gängse pris för tomter i de centralaste delarna av Rovaniemi.

Direktionen ansåg det motiverat att Finlands Bank skulle förvärva tomterna för kommande behov och i sinom tid, då bebyggandet av dem blev aktuellt, avstå från sin nuvarande fastighet. I enlighet härmed föreslog direktionen att bankfullmäktige skulle berättiga direktionen att för en köpeskillning om totalt 3 955 000 mark och på sådana övriga villkor som denna fann lämpliga åt

Finlands Bank inköpa tomterna nr 5 och 7 i kvarter 20 i stadsdel I i Rovaniemi.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 14 december.

Teckning av aktier och tillstånd till köp av aktier

I en skrivelse av den 26 april till bankfullmäktige meddelade direktionen att Oulu Oy skulle öka sitt aktiekapital från 96 till 120 Mmk genom nyemission. Finlands Bank hade varit aktieägare i Oulu Oy med en liten andel alltsedan bolaget grundades. Bankens andel utgjorde nu 1.67 % av bolagets aktiestock. De övriga aktieägarna, delägargrupp I (Kajaani Oy) och belägargrupp II (Veitsiluoto Oy), innehade vardera lika stora andelar.

Direktionen ansåg att Finlands Banks andel i Oulu Oy:s aktiestock borde bibehållas på sin tidigare nivå och föreslog därför att bankfullmäktige skulle berättiga direktionen att vid Oulu Oy:s aktieemission för Finlands Banks räkning teckna 4 000 nya aktier till det nominella värdet 100 mark per styck, dvs. för totalt 400 000 mark.

Bankfullmäktige godkände direktionens förslag vid sitt möte den 10 maj.

Vid ett möte den 24 februari behandlade bankfullmäktige direktionens förslag i en skrivelse av den 23 februari om köp av aktier i Enso-Gutzeit Oy av E. J. Längmans fonder. Detta hängde samman med direktionens förslag om att överföra skötseln av Längmanska fonderna på Finska kulturfonden, vilket behandlades samtidigt.

I enlighet med direktionens förslag berättigade bankfullmäktige direktionen att till en kurs av högst två gånger det nominella värdet åt Finlands Bank inköpa Längmanska fondernas aktier i Enso-Gutzeit Oy, förutsatt att riksdagen godkände fondernas överföring på Finska kulturfonden på de villkor som bilagts förslaget.

Utländska agenturbanker

Vid mötena den 17 augusti, den 18 oktober och den 14 december beslöt bankfullmäktige att Allied Irish Banks Limited, Dublin, BankAmerica International, New York, Euro-Clear Clearance System PLC, London, First Interstate Bank of California, Los Angeles, Gerrard & National PLC, London, International Westminster Bank

PLC, London, Lloyds Bank International Ltd, London, Standard Chartered Bank PLC, London, The First Boston Corporation, New York, och The Union Discount Company of London P.L.C., London skulle antas som utländska agenter för Finlands Bank.

Beviljade understöd

Bankfullmäktige beviljade under verksamhetsåret tre understöd.

Direktionen

Vid ett möte den 10 maj beslöt bankfullmäktige bevilja direktionsledamoten Seppo Lindblom tjänstledighet för den tid han är medlem av regeringen, vilken utnämndes den 6 maj. Bankfullmäktige förordnade vid sitt möte den 15 juni direktören, politics doktor Markku Puntila till stf. ledamot av direktionen för samma tid.

Republikens president befriade den 13 maj politics doktor Ahti Karjalainen från tjänsten som ordförande i direktionen för Finlands Bank räknat från nämnda dag. På framställning av bankfullmäktige utnämnde republikens president den 27 maj genom öppet brev direktionsledamoten, politics magister Rolf Evert Kullberg till ordförande i direktionen räknat från den 1 juni 1983, och den 3 juni vicehäradshövding Esko Ollila till ledamot av direktionen räknat från den 15 juni.

Vid mötet den 15 juni fastställde bankfullmäktige den nya arbetsfördelningen mellan direktionens ordförande och ledamöter.

Bankfullmäktige, som vid sitt möte den 24 mars fastställde PES-avtalet för perioden 1.3.1983—29.2.1984, vilket den 23 mars under-teknats av representanter för direktionen och Finlands Banks personalorganisationer, beslöt samtidigt att lönerna för direktionens ordförande och ledamöter skulle justeras på motsvarande sätt och att det fjärde periodtillägget skulle höjas från 2.5 till 4 procent liksom hos staten.

Kontrollanterna vid avdelningskontoren

Som kontrollanter vid bankens avdelningskontor och som deras suppleanter fungerar 1984 enligt bankfullmäktiges beslut följande personer:

kontoret i *Björneborg*: kontrollanter f.d. verkställande direktören Eino Kivikoski och biträdande stadsdirektören, vicehäradshövdingen Mikko

lisakki Sävelä samt suppleanter ekonomichefen, diplomekonomen Antti Kalervo Lipsanen och skattedirektören, vicehäradshövdingen Jorma Kalevi Saarivuo;

kontoret i *Joensuu*: kontrollanter verkställande direktören Mauri Heimo Kalervo Vänskä och kanslichefen, länsrådet, vicehäradshövdingen Niilo Antero Koistinen samt suppleanter administrativa direktören, politics kandidaten Matti Ensio Juhani Halonen och justitierådmannen, vicehäradshövdingen Onni Naakka;

kontoret i *Jyväskylä*: kontrollanter distriktschefen Esa Mikael Riihimäki och lantbruksrådet, agronomen Ingmar Gottfried Finskas samt suppleanter stadsdirektören Jaakko Kalevi Lovén och vicehäradshövdingen Eero Emil Herman Jauhainen;

kontoret i *Kotka*: kontrollanter vicehäradshövdingen Leif Gunnar Thuresson Häggblom och borgmästaren, vicehäradshövdingen Heikki Pajari samt suppleanter skattedirektören, vicehäradshövdingen Toivo Verner Rikkinen och verkställande direktören, merkonomen Antero Anttila;

kontoret i *Kuopio*: kontrollanter länsrådet Toivo Kalevi Kopponen och polismästaren, vicehäradshövdingen Erkki Juhani Vahronen samt suppleanter hovsrättsrådet Esko Juhani Kilpeläinen och direktören, agronomen Pauli Uolevi Ilva;

kontoret i *Lahti*: kontrollanter f.d. merkantilchefen Toivo Voitto Kullervo Koponen och polismästaren, vicehäradshövdingen Raimo Sakari Tanner samt suppleanter distriktschefen, politics magistern Olavi Vahter och biträdande stadssekreteraren, juris kandidaten Juha Kaarlo Tapio Arvela;

kontoret i *Rovaniemi*: kontrollanter länsskattedirektören, juris kandidaten Erkki Emanuel Ollila och stadskamreren, diplomekonomen Erkki Antero Vähälä samt suppleanter kontorschefen, diplomekonomen Seppo Olavi Söderlund och distriktsbyggnadschefen, diplomingenjören Heikki Mikael Annanpalo;

kontoret i *S:t Michel*: kontrollanter rektorn Pauli Veli Vainio och länsrådet Viljo Uolevi Lehtolainen samt suppleanter justitierådmannen Jorma Kalevi Pekonen och marknadschefen, merkonomen Erkki Heikki Nevasaari;

kontoret i *Tammerfors*: kontrollanter sjukhus-

direktören, kandidaten i förvaltningslära Eero Einar Lindfors och tulldirektören, politics kandidaten Veikko Armas Seppänen samt suppleanter politiborgmästaren, vicehäradshövdingen Pentti Järvelä och verkställande direktören, diplomekonomen Matti Heikki Johannes Hokkanen;

kontoret i *Uleåborg*: kontrollanter stadshushållningsinspektören, diplomekonomen Ville Kalevi Matturi och verkställande direktören, konsuln Jorma Jalmar Sallamo samt suppleanter polismästaren, vicehäradshövdingen Erkki Eino Haikola och justitierådmannen, juris licentiaten Lauri Jorma Tirinen;

kontoret i *Vasa*: kontrollanter länsrådet Henrik Matias Palomäki och verkställande direktören, juris kandidaten, diplomekonomen Hans-Erich Slotte samt suppleanter ekonomie doktorn Kauko Kalevi Mikkonen och biträdande stadsdirektören, diplomingenjören Seppo Sanaksena.

kontoret i *Åbo*: kontrollanter verkställande direktören, diplomekonomen Heikki Alarik Löytyniemi och professorn Jaakko Ilmari Nousiainen samt suppleanter biträdande stadssekreteraren, vicehäradshövdingen Paavo Aarne Sakari Heino och verkställande direktören Teuvo Toivo Tapio Lehtinen.

Bankfullmäktige

Som bankfullmäktige fungerade vid årets början följande personer, vilka utsetts av riksdagens elektorer:

Jaatinen, Matti, diplomekonomen,
Liikanen, Erkki, politics kandidat,
Maijala, Matti, verkställande direktör,
Loikkanen, Eino, personalchef,
Rosnell, Irma, politics kandidat,
Saarinen, Aarne, riksdagsman,
Väyrynen, Paavo, politics magister,
Melin, Ingvar S., ekonomie licentiat,
Miettinen, Mauri, forstmästare.

De tre förstnämnda utgjorde de ordinarie bankfullmäktige.

Ordförande var bankfullmäktig Jaatinen och viceordförande bankfullmäktig Liikanen.

Helsingfors den 27 mars 1984

MATTI JAATINEN

Erkki Liikanen
Aarne Saarinen
Mauri Miettinen
Mikko Jokela

När riksdagen sammanträdde efter riksdagsvalet i mars, utsåg elektorerne den 22 april följande personer till bankfullmäktige:

Liikanen, Erkki, politics kandidat,
Jaatinen, Matti, diplomekonomen,
Maijala, Matti, verkställande direktör,
Saarinen, Aarne, stenhuggare,
Työläjärvä, Pirkko, ekonomie magister,
Miettinen, Mauri, forstmästare,
Vennamo, Veikko, juris licentiat,
Väyrynen, Paavo, politics magister,
Luttinen, Matti, avdelningschef.

Elektorerne förordnade samtidigt Liikanen, Jaatinen och Maijala till ordinarie bankfullmäktige.

Vid sitt möte den 22 april valde bankfullmäktige ledamoten av bankfullmäktige Jaatinen till ordförande och ledamoten av bankfullmäktige Liikanen till viceordförande.

Sedan riksdagen den 10 maj på begäran av Väyrynen och Luttinen beviljat dessa befrielse från uppdraget som bankfullmäktige på grund av att de utnämns till medlemmar av statsrådet, valde riksdagens elektorer den 17 maj i stället vicehäradshövding *Mikko Jokela* och rörmontören *Olli Helminen* till ledamöter av bankfullmäktige för resten av mandattiden.

Revisorer

Till revisorer av bankens räkenskaper för 1983 utsåg riksdagens elektorer följande personer:

Muurman, Peter, magister i samhällsvetenskaper; suppleant *Aaltonen, Markus*, magister i ekonomiska vetenskaper;

Vesterinen, Matti, ekonom; suppleant *Aitamurto, Aarno*, vicehäradshövding;

Mattila, Kalevi, stadsrevisor; suppleant *Kokko, Heikki*, kommunalråd;

Mäki-Hakola, Pentti, diplomingenjör; suppleant *Löytyniemi, Pekka*, diplomingenjör, vicehäradshövding;

Malm, Håkan, agrolog; suppleant *Enävaara, Reijo*, huvudredaktör, politics magister.